

In res, kmalu potem, ko je Jurij tako prorokoval, zahrušči strašen vihar ter z vso močjo trešči ladijo ob robate stene skalnatga obrežja, da se je na tisoče drobnih koscev zdrobila.

Žalosten, pač jako žalosten je bil pogled, videti še več nego šestdeset ljudi z mornarji vred poprijemati se za deske razbite ladije, ki so sim ter tja se zagajale po morji med penečimi valovi. Slišalo se je stokanje in upitje z valovi se borečih ljudi, dokler ni drug za drugim žalostno smert storil v globočini razburjenega morja.

(Konec prihodnjič.)

N e m i r n a v e s t .

Mirkov oče so bili mesar. Ves dan so imeli mnogo posla in niso mogli svojih otrok zmirom pred očmi imeti. Otroci so sicer mater slušali, ali tudi mati nij mogla vsemu kaj, in tako se je često zgodilo, da se je eden ali drugi izmuzal iz hiže *) in se šel potepat po vasi. Najstarejši je bil Mirko, pa tudi najhudobnejši. Malo ne ves dan se je klatil in prišel je domov samo tedaj, kedar je bilo treba iti k skledi.

Necega dne pride soseda v mesnico in toži očetu mesarju, da je eden izmej njih otrok natepel njeno malo dete, ki se je igralo zunaj pred vrati, tako hudo, da se uboščku še zdaj pozna. — „Tudi mojemu Jožku vaši otroci ne dadé mirú,“ doreče druga soseda, ki je baš na pritožbo svoje sosede stopila v mesnico. „Davno že sem vas hotela prositi, da bi ustrahovali svoje otroke, ker vam so vsak dan hudobnejši, pa oproščevala sem jim, ker sem se bala, da bi se preveč ne razjezili,“ reče prva soseda.

Mirkov oče so bili jako hudi, ko so slišali pritožbo svojih sosed. Obljubili so jima, da se vprihodnje ne bode več treba pritoževati, ker bodo pazili, da se otroci poboljšajo.

Pri kosilu niso oče niti besedice zinili o tem, kar sta jim sosedi pripovedovali. A Mirko je slutil, da se je utegnilo denes nekaj posebnega pripetiti, ker oče niso bili z otroki enako dobri in prijazni kakor drugekrati. Tudi so oče otrokom zapovedali, da denes popoludne ne bi šli nikamor iz hiže.

„Otroke je treba kaznovati“ reko oče materi, ko so otroci po kosilu odšli v bližnjo sobo. „Vsak dan sosede tožijo, da so naši otroci razposajeni, da otročičke po vasi dražijo in tepó. Ne rečem, da ni Mirko zopet kaj tacega storil. Treba je, da bode temu konec.“

„Kaj pomaga vse strahovanje, Mirko se ne udá o svojem pregrešku; navadil se je lagati, in utají tudi zdaj vse, za kar ga je tožila soseda,“ rekli so mati in si obrišejo solzé, ki so jim stopile v oči.

„Nu rad bi videl“ reko oče „ali pové resnico ali ne. Jaz ga hočem tako prijeti, da mu laž prav nič ne pomore.“

Na večer se otroci zopet posedejo okolo mize. Mati prinesó večerjo. Tiho in mirno, kakor še nikoli poprej, sedi Mirko za mizo in le skrivaje pogleduje roditelje (stariše), ki so žalostni z njimi večerjali.

*) Tako je slovanski. V tej besedi je „š“ namesto „ž“ germanizem.

Po večerji se spravijo otroci spat. Vsi so spali v enej sobi, a vsak v svojej postelji.

Za pol ure potem, ko so se otroci spravili spat, stopijo oče v sobo. Nalašč so odperli vrata zelo naglo in tako na stežaj, da so zaderlesknila. Naglo skoči Mirko iz postelje ves prestrašen in zavpije na vsa usta: „Kedó je? kaj je?“ — „Nič nij,“ odgovoré oče, „pogledati sem samo hotel, če že vsi spite.“ Mirkovi bratje so spali tiho in mirno ter so se le na Mirkov glas probudili iz sladkega spanja. Oče ne rekó ničesa, gredó iz sobe in zapró vrata.

Drugo jutro, ko so se vsi otroci oblekli in so mati prinesli zájutrek na mizo, pokličejo oče Mirka pred sé in mu rekó: „Mirko, ti si včeraj dete naše sosede tepel!“

Mirko, ki je slutil, da ga je soseda zatožila, izgovarja se in pravi: „Tudi sosedovo dete je mene“, — a oče mu dalje ne dá govoriti. „Mirko!“ rekó mu, „zakaj delaš meni in materi toliko žalosti in skerbi? Včeraj je prišla soseda po meso in je rekla, da je eden izmej vas njeno dete tepel iz čistega mirú. Torej nijsem mogel vedeti, kateri bi izmej vas bil storil kaj takega. A ker sem tebe videl pri kosilu in pri večerji žalostnega in boječega, a po noči zopet, da nijsi mogel zaspiti, in ker te je tvoja nemirna vest iz postelje pognala, kakor sem odperl vrata, videl sem, da nij nihče drugi kriv nego li ti. Glej Mirko, kako siromašk je človek, kateri nima mirne vesti! Vso noč ga opominja vest, žgé in peče ga, da ne more zaspiti. Mislim, da te je tvoja vest sama dosti kaznovala, zato te nečem zdaj še posebej jaz kaznovati. Zgáni in poboljšaj se! Mahoma po zájutreku pojdi tja k sosedi, prosi je odpúščenja in tudi razžaljenemu detetu stori kaj dobrega, ter popravi svoj pregrešek.“

Mirko je obečal, da se hoče poboljšati in vse storiti, kar mu po sedaj roditelji rekó.

Kdor nemirno vest imá,
Vest kaznuje sama ga.

Ivan T.

Kedór laž govori, vso vero zgubi.

Anuška in Barica bili sta dvojčici in hčeri bogatega tergovca Stojanoviča, ki ju je priserčno ljubil. Deklici sta bili čversti in berhki kakor dva gorski sernici, a lepi, kakor bi gledal v jutranjej zôri razcvetajoče se cvetice. Jako sta si bili podobni po vnanjih lastnostih, a po notranjih čutilih in sercu sta si bili zopet različni. Anuška je bila odkritoserčna in priljudna deklica, ki nij nikemur prikrivala svojih misli, obstala je vsak pregrešek in se nij nikoli lagala. Barica je delala baš nasprotno; prikrivala je svoje napake in se nij nikoli pokazala ljudem v svojej pravej podobi. Lagala se je prav pogostoma, večkrat zato, da si odverne kako zasluženó kazeno, večkrat zopet zato, da pokaže svojim tovarišicam óne lepe čednosti in lastnosti, katerih nikoli nij imela. Bila vam je to jako prebrisana in zvita deklica. To se vé, da so jo njeni dobri roditelji (stariši) večkrat opominjevali in svarili, ali zastonj, ker jih nij hotela slušati. Nij ga bilo dneva, da ne bi bila Barica oskrunila svojih nežnih ustic s kako lažjo. Ali lažnjivec mora imeti dober spomin, drugače mu laž malo pomore, in baš tega Barica nij imela. Zato so jo tudi večkrat zasačili na laži.